

tænker paa forskellige Udtalelser, som ifølge Referater i Bladene er fremsatte af Politikere henhørende til Regeringspartierne, og som gaar i den Retning, at der bag de Forsvarsforanstaltninger, som er trufne, ikke skulde staa nogen alvorlig Tro paa, at saadanne Forsvarsforanstaltninger var til nogen Nytte for os, og at kun den Omstændighed, at bestaaende Love og Haager-Konventioner paa en Maade tvinger os til eller gør det til en Pligt for os at stille noget paa Benene, der ligner et Forsvar, skulde have bevæget Regeringen til at iværksætte disse Foranstaltninger.

Personlig føler jeg mig ganske overbevist om, at Regeringen ikke staar i dette platoniske Forhold til disse Foranstaltninger, som den selv har foretaget, og jeg har med Tilfredshed i de sidste Dage set, at de to store Presseorganer, som er Udtryk for de to Regeringspartier, har udtalt sig paa samme Maade, men jeg tror, at det kunde have ikke saa lidt Betydning, om Regeringen selv vilde fremsætte en Udtalelse, som egnede sig til at berolige Stemningen, der paa forskellige Steder i Landet er opskræmmed ved disse Udtalelser. Det vilde have Betydning for de Tusinder af Mænd og Kvinder, der føler sig foruroiliget ved Udtalelserne, og det vil ikke mindst have Betydning udadtil, thi hvad der foregaar hos os her i Landet, lægger man jo rundt omkring os Mærke til i disse Tider. Jeg behøver blot at minde om de Udtalelser, der for nylig faldt om os som et Folk uden Stolthed, Udtalelser, som kaldte Georg Brandes frem til en kraftig og værdig Protest, som vi alle er glade for, uanset, hvorvidt vi ellers staar som hans Meningsfæller eller som hans Modstandere.

Som bekendt har Højre her i Folketinget givet Regeringen Tilsagn om vor Tilslutning til dens Styrelse af vort Lands Sager i den farlige og vanskelige Tid, hvori vi nu lever — uagtet der er en meget stor Forskel paa konservative og radikale Livsanskuelser og paa radikale og konservative Partiprogrammer til daglig Brug. Men vi har haft det Indtryk, at ogsaa den nuværende Regering skød en god Slump af sine egne Partiprincipper til Side og viste god Villie til under saa truende Forhold som dem, der nu hersker, at handle som en dansk Regering, fælles for alle Partier under en kritisk Situation.

Vi lod os da her lede af ganske lignende Betragtninger som dem, der har bestemt de Konservative i England. Som

bekendt staar man derovre i en Situation, der i meget ligner vor; ogsaa der har man en radikal Regering, en Regering, hvis Hovedopgave er en Forfatningsforandring — det at knække Overhusets Magt —, og der var Partimodsætningerne saa skarpe, at ved Begyndelsen af August var der, som vi alle ved, ved at udbrøde en blodig Borgerkrig i England. Men trods dette skete der straks ved Krigens Udbrud det, at det engelske konservative Parti tilsagde Ministeriet Asquith sin ubetingede Støtte til dets Ledelse af Landets Forretninger.

Den konservative Fører i Underhuset sagde derom nogle Ord, som jeg gerne vil have Lov til at fremdrage. Han sagde paa et Møde af hans eget Parti: Det er hændt mange Gange, at Nationer med mere eller mindre frie Institutioner er bragte til Undergangens Rand, fordi de ikke formaaede at lægge deres indre Stridigheder til Side, selv naar Faren stirrede dem i Ansigtet, men vi konservative i England har fra første Færd slaaet fast, at vi i denne Situation ikke vil fremsætte nogen Kritik for at svække Regeringens Anseelse, ej heller nogen Kritik, der paa nogen Maade kan skade Landet. Det er vanskeligt at gennemføre en saadan Politik — føjede han til, og maaske tænkte han særlig paa sine egne Meningsfæller —, og man vil maaske finde, at vi har begaaet Fejl ikke ved at kritisere Regeringen for meget, men ved at kritisere den for lidt, men hvis vi skal begaa Fejl, sagde han, vil jeg langt foretrække, at det sker i den Retning, at der kritiseres for lidt, fremfor, at det sker i den Retning, at der kritiseres for meget.

Jeg finder det engelske konservative Partis Politik, som den her er fremsat, baade højsindet og patriotisk, og jeg vilde gerne, at vi i al Beskedenhed her i Landet søgte at efterligne den. Og i Virkeligheden har vi gjort det. Det var i Virkeligheden ud fra en ganske tilsvarende Tankegang, at jeg ved Finanslovforslagets første Behandling paa Højres Vegne kunde sige til den højtærede Regering — jeg maa maaske have Lov til at citere de 4—5 Linier: „Saa længe Regeringen staar som Udtryk for den Samling i vort Folk, som Krigssituationen har frembragt, og som den kræver, nærer vi intet Ønske om noget Ministerskifte. Vi vil da vedvarende glemme Partistridighederne og yde Regeringen den Støtte, som det under saadanne Forhold er simpel Pligt mod Fædrelandet at yde den Regering, som er vort Lands ansvarlige Styrere“.